

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Complura exempla, ob peccata, morbis punitorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Rom. 10.

Eccl. 22.

cita gaudia, vel insolentia poenas, cum eum, quam hic non bene rexerat, carnis afflictione sentiret? responde igitur, quare in hac ipsa vita afflictione carnis anima crucietur infantis, cuius ei meritum, quia non bene rexerat carnem, adhuc non potest imputari? naturam dico humanam in exordijs nascentium innocentia dote locupletem. Fatemur sane, quantum ad peccata pertinet propria. Cum autem etiam originali negatis obnoxios, respondete, quo merito tanta innocentia nonnumquam caca, nonnumquam surda nascatur? quod vitium etiam ipsam impedit fidem, Apostolo teste qui dicit: Igitur fides ex auditu. Iam verò quis ferat, quod ad ipsum spectat animum, imaginem DEI innocentia, sicut asseris, dote locupletem, fatuam nasci. si nulla ex parentibus mala merita in parvulos transeunt? an ita est quisquam vestrum fatuus, ut fatuitatem nullum malum putet, cum Scriptura dicat mortuum septem diebus, fatuum verò omnibus diebus esse lugendum? Quis autem nesciat, quos vulgo meriones vocant, natura ita fatuos, ut quibusdam eorum panem sensus pecorum conferatur? Et non vultis fateri, genus humanum ex initio, quo DEVM deseruit, trahere damnata originis noxam his omnibus dignissimam panis, nisi ubi parcat ratione dispositionis occulta, inscrutabilis sapientia Conditoris, qui nec ab ipsa uniuersa massa perditionis abstinere sui operis bonum, ut ex malis vitiorum condatur, licet cum malis, in quantum bona est, rationem, mortalemque naturam, cuius nemo esse potest Conditor, prater ipsum: & in generatione damnata praebeat vasis misericordia regenerationis auxilium. Frustra itaque putas in paruulis non esse delictum, quia sine voluntate, qua in eis nulla est, esse non potest. Hoc enim rectè dicitur, propter proprium cuiusque peccatum, non propter primi peccati originale contagium. Quod si nullum esset, profecto nulli malo paruuli obstricti, nihil mali vel in corpore, vel in anima substantia iusti DEI potestate paterentur: quod tamen & ipsum à mala voluntate priorum hominum sumpsit exordium, sicut voluntas mala ipsa est origo peccati, id est, à voluntate mala peccatum exortum est. & peccati origo voluntas mala est, ita nisi voluntas mala, non est cuiusquam vlla origo peccati.

III.

Sicut autem paruuli poenam exfoluunt propter peccatum, quod à mala voluntate priorum hominum sumpsit exordium; ita adulti & propter illud ipsum, & propter multa insuper alia, quae ipsi perpetrant, ærumnis his iustissime puniuntur; tantoque ju-

stius

stius, quia bis, ter, centies, immò millies, sic puniri meruerunt. Non nouit DEVM, qui tantum putat esse misericordem & liberalem; etiam iustitia illius est agnoscenda, & metuenda. Hoc ut fiat, iudicem quoque agat, necesse est. Iudex autem, ut varias causas, ita & diversos habet modos puniendi. Cain fratricidam sic legitur allocutus: *Quid fecisti? vox sanguinis fratris tui clamat ad me de terra. Nunc igitur maledictus eris super terram, quae aperuit os suum, & suscepit sanguinem fratris tui de manu tua. Cum operatus fueris eam, non dabis tibi fructus suos: uagus & profugus eris super terram.* Ecce actorem Abel, reum Cain, DEVM iudicem, poenam, maledictionem, laborem, exilium. Hoc iudicium fuit inter primos hominum filios. Postea, transactis aliquot seculis, cum cepissent homines multiplicari super terram, & peccata quoque multiplicarentur, dixit DEVS: *Non permanebit spiritus meus in homine in aeternum, quia caro est: eruntque dies illius centum viginti annorum.* Quod, teste Augustino, non sic accipiendum est, quasi praeiudicium sit, post hac homines centum viginti annos uiuendo non transgredi, cum & post diluuium etiam quingentos excessisse inueniamus; sed centum viginti anni praedicti sunt uita hominum periturorum, quibus transactis, diluuius deleberentur. Itaque, uidens DEVS, quod multa malitia hominum esset in terra, & cuncta cogitatio cordis intenta esset, ad malum omni tempore, poenituit eum, quod hominem fecisset in terra. Et tactus dolore cordis intrinsecus, dolens, inquit, hominem, quem creauis a facie terra, ab homine usque ad animantia, a reptili usque ad uolucres caeli. Locutus est nempe DEVS, iuxta humanam consuetudinem, ut enormitatem peccatorum exprimeret, quia & nos ea, quorum poenitet, si possumus, destruimus. Ita ergo & DEVS sceleribus hominum tunc iratus & indignatus est. Porro ira DEI, non perurbatio anima illius est, sed iudicium, quo irrogatur poena. Hac ira etiam flagellauit Pharaonem plagis maximis, & domum eius, propter Sarai uxorem Abram. Hac ira concitatus dixit ad Abraham: *Clamor Sodomorum, & Gomorrhoe multiplicatus est, & peccatum eorum aggranatum est nimis, &c.* Hac eadem rari multiples plagas imposuit alteri Pharaoni Israeliticum populum ex Aegypto dimittere nolenti. Hac inflammatus percussit murmurantem Moysis sororem, & ecce Maria apparuit candens lepra quasi nix. Quod

Gen. 4. 10.

Gen. 6. 11.

S. Augustin. lib. 15. de ciuit. cap. 24.

Gen. 6. 5.

S. Augustin. lib. 15. de ciuit. cap. 25.

Gen. 12. 17.

Exod. 3. 16.

Num. 12. 13.

4. Reg. 5. 27. & Giezi, ac toti eius posteritati, ob avaritiam & mendacium, accidit. Neque ob gulam seipsum dumtaxat deiecit in morbos homo; DEVS ipse, sicut primos parentes, ita alios carniū appetitores etiam serio & citò castigauit. *Vulgus quippe, quod ascendit cum eis, flagrant desiderio, sedens & flens, iunctis sibi pariter filiis Israël, & ait: Quis dabit nobis ad vescendum carnes? Recordamur piscium, quos comedebamus in Ægypto gratis. in mentem nobis veniunt cucumeres, & pepones, porriq̄, & cepe, & allia.* Annuit DEVS, & pluit illis carnes ad manducandum. Sed citò præsto fuit vindicta. *Adhuc carnes erant in dentibus eorum, nec defecerat huiusmodi cibibus; & ecce furor Domini concitatus in populum, percussit eum plaga magna nimis. Quæ erat illa plaga? vehemens pestis, subita mortis: nec antè illi coturnices in ventre sepelierant, quàm ipsi in sepulchris concupiscentiæ sepulti sunt.*

IV.

Præsens quoque pœna DEI fuit, quando Propheta regi Ieroboam ad altare stanti est de Iosia nascituro vaticinatus, quæ non libenter audiuit. Nam *cùm audisset rex sermonem hominis DEI, quem inclamauerat contra altare in Bethel, extendit manum suam de altari, dicens: Apprehendite eum. Et exaruit manus eius, quam extenderat contra eum: nec valuit retrahere eam ad se. Quod non factum est, ob pœnam idololatriæ, in qua Ieroboam perseverauit, sed quia extenderat manum in virum DEI: dicens: Apprehendite eum.* In qua voluntate rex non permansit, sed magis eum deinde honorauit, volens ei etiam munera offerre. Nimirum sæpe, etiam cum miraculo sanati, non ex toto conuertuntur, immò sæpe penitus non corriguntur. Quare beneficium acceptum erit in maiorem illis damnationem, quòd corpore sanati, animo malè affecto permanferint. Certè Christum etiam permanentibus in peccato sanitatem corporalem miraculosè aliquando dedisse, satis liquet in sanato Malcho, & in nouem leprosis ingratiss. Porro, post triplex miraculum, scilicet arefactam & iterum precibus Prophetæ sanatam manum, ac scissum altare effusumq̄ cinerem, *non est reuersus Ieroboam de via sua pessima.* Itaque *in tempore illo agrotauit Abia filius Ieroboam.* Immò tota domus Ieroboam & eversa est, & deleta. Nescitur sæpe, cur hic, cur ille ægrotet; sed pater in filio, & tota domus punitur ob patremfamilias,

Num. 11. 4.

Ib. v. 33.

3. Reg. 13. 4.

Ios. 18. 10.

Luc. 17.

3. Reg. 13. 33.
& cap. seq.
v. 1.